

OVERWEGING

Er was eens een schatrijke bankier. Op een dag ziet hij dat hij van al dat geld niet gelukkig is geworden. Hij gaat op bezoek bij een oude kluizenaar die in een kale grot woont. "U bent een groot man", zegt de bankier. U hebt alle rijkdommen vd wereld achter u kunnen laten. Daar zal veel wilskracht voor nodig zijn geweest. "U bent nog veel groter", antwoordt de kluizenaar," wat u doet is oneindig veel moeilijker. Stel je voor we hebben de keuze tussen een gewone steen, zoals er hier talloze liggen. Of de kostbaarste edelsteen die er bestaat. U, beste bankier, hebt die edelsteen laten liggen en gekozen voor de gewone steen. Wat een wilskracht moet er nodig zijn om van die edelsteen af te zien." De zakenman zag dus af van wat echt gelukkig maakt. Hij nam genoeg met een hoop geld en bezittingen. De kluizenaar ging voor de kostbaarste edelsteen. Wat vond u van dit verhaal? Smaakte het? Werd u geraakt in uw hart? Voedde het uw ziel? Zo ja, mooi! Liet het u koud? Zei het u niets? Ook goed! Dan laat het verhaal mooi links liggen. Alleen u weet welke voeding uw hart nodig heeft.

Martha is boos op haar zus. "Jezus zeg eens tegen die zus van me dat ze in de keuken komt helpen." Maria zit aan de voeten en hangt aan de lippen van rabbi Jezus. Ze wist dat ze haar zus ging irriteren door niet mee te helpen. Ze nam dit op de koop toe. Want wat Jezus haar ging vertellen dat SMAAKTE. Dat zette haar in vuur en vlam. Jezus voedde haar ziel. Maria laat mij vandaag iets zeer wezenlijks zien: Neem de tijd om je ziel te voeden. Ook te midden van drukte, een volle agenda. En dan voeding die smaakt, echt smaakt. Voeding die jou bezielt, troost, jou een spiegel voorhoudt.

Onze ziel heeft echte voeding nodig. Geestelijk voedsel wat echt smaakt. Waarom hamer ik er zo op? Waarschijnlijk ook omdat ik vroeger het tgo heb ervaren. We baden toen dagelijks het ochtendgebed. Met mijn blote knieën op de kokosmatten. Oefening van geloof, hoop en liefde en veel Weesgegroeten. In mei en oktober kwam daar in de avond het rozenkransgebed nog bij. Nog langer op de kokosmatten. Vanaf mijn zevende iedere zondag naar de kerk. Rond mijn 12^e jaar moest ik het Credo en de Engel des Heren uit het hoofd leren. Dit was allemaal heel vanzelfsprekend.

Ik deed heel braaf mee. Protesteerde nooit. Was dit voeding voor mijn ziel?? Die vraag stelde ik mij toen natuurlijk niet, maar terugkijkend: NEE. Ik heb zelden of nooit iets van bezieling of inspiratie gevoeld. Mijn hart liep nooit over van vreugde. Integendeel, bidden was saai, leeg. Het verveelde net als school en meehelpen op de boerderij. Maar deze ervaring heeft me veel gebracht, veel geleerd. Doen inzien: hoe wezenlijk het is dat spirituele voeding ECHT voedend is! Zo is deze ervaring van verveling voeding voor mijn ziel geworden.

Wijlen dominee Klaas Hendrikse droomde van een nieuwe kerk. Een kerk als een plek voor iedereen die trek heeft in geestelijk voedsel. De preekstoel staat er niet meer. Mensen vertellen elkaar wat hun die week heeft geraakt, beziggehouden, pijn heeft gedaan. Ze lezen een tekst, gedicht of verhaal dat hun die week heeft geïnspireerd. Om zo elkaar te voeden, verrijken. Sinds 1 juli werk ik hier in de Andreas. Ik ga dat ook eens proberen. U vertellen hoe mijn ziel hier de afgelopen weken is gevoed. Wie weet inspireert het u ook. Het is eigenlijk te veel om op te noemen. Het gebeurt hier al volop. In die zin is deze overweging totaal overbodig. Alleen al van de liturgiedag van gisteren zou ik al een paar pagina's vol kunnen schrijven. Goed, wat voedde mijn hart? Op iemands toilet hing een prachtige spreuk: 'Is vandaag niet je vriend, dan is hij je leermeester'. In de laatste parochiebode een prachtig gedicht van de mysticus Rumi: 'Elke dag heb je een nieuw bezoek: een vreugde, een depressie, benauwdheid, een inzicht, schaamte, donkere gedachte, een menigte verdriet. Verwelkom ze. Ontvang ze allemaal gastvrij. De hemel heeft ze gestuurd.' Wat mooi als je zo alles in jou kunt aanvaarden! Dat je de donkerte en het licht in jezelf accepteert, ja zelfs omarmt. Ik kreeg een mail van een pater van 92 jaar. Hij had een artikel gelezen over de ontbossing in de Amazone, hoe inheemse bevolking wordt verjaagd en vermoord. En dat Nederlandse bedrijven onder het mom van duurzaamheid met goedkeuring van onze regering hieraan meedoen en flinke winsten maken. De pater was diep geraakt over wat hij las. Hij schreef: 'Ik kon er niet van slapen. Laten we eens kijken of we hieraan iets kunnen doen.' Tot slot: Ik kwam een boek tegen met joodse verhalen van een joodse auteur: Een joodse jongeman bracht een bezoek aan zijn rabbi. Hij zei: "Rabbi, ik heb uw raad nodig. Ik hou van twee vrouwen. De ene is erg mooi, maar heeft geen rode cent. De ander is heel lief, niet mooi, maar bulkt van het geld. Wat moet ik doen? De rabbi: "Ik hoor dat jij in je hart

echt houdt van het mooie meisje, wat geen geld heeft. Ik zou met haar trouwen." "Dankje, dankje", zei de jongeman, dat ga ik doen." Toen hij opstond, zei de rabbi: "Tussen twee haakjes kun je mij misschien het adres van het andere meisje geven." Als iets belangrijk is voor de ziel, dan is het wel humor.